

Het kei zal zich wel weer teren

ALEXIS DESTOOP OVER HET LICHAAM EN ZIJN RESIDU

Elke van Campenhout

1. Alexis Destoop was achtereenvolgens schrijver van brieven zonder bestemming, professioneel flaneur, fotograaf, kunstwetenschapper, filosoof en filmmaker en deel van het interdisciplinaire collectief Fyke. Hij werkte met theatergroepen als de Onderneming aan een project rond Suzanna Andler en met Kris Verdonck aan een voorstelling rond Fassbinder, studeerde aan Le Fresnoy, en werkt momenteel aan een *road movie* met Benjamin Verdonck en Sara de Bosschere. In onze herhaalde gesprekken zoeken we naar houvast. De beelden op het scherm van de laptop, de boeken die hem hebben beïnvloed. We praten over het principe van 'déplacement' bij Hans Bellmer, over *Le Dépeupleur* van Samuel Beckett, over *Ce que nous voyons, ce qui nous regarde* van Georges Didi-Huberman. Langzaam ontstaat er uit de stukken en brokken een duidelijker beeld. De contouren van een veelzijdig en onrustig zoeker, die zich uit noodzaak op het interdisciplinaire gooit. Over de ethische verantwoordelijkheid van de maker, over de weerstand van het beeld, over de verborgen agenda van de toeschouwer en over het lichaam. Als lichaam. En niets anders.

Het resultaat is een dialoog tussen teksten, vragen en antwoorden. Een breiwerkje van kruisende uitspraken en betekenissen.

2. *Faut-il conclure que la plus violente comme la plus imperceptible modification réflexive du corps, de la figure, d'un membre, de la langue, d'un muscle, serait ainsi explicable comme tendance à désorienter, à dédoubler une douleur, à créer un centre*

'virtuel' d'excitation? Cela est certain et engage à concevoir la continuité désirable de notre vie expressive sous forme d'une suite de transports délibérants qui mènent du malaise à son image..¹

3. Wat je ziet is een ruggengraat, die op haast Cronenberghesque manier dichtplooit. De rug wordt een amorfe massa, een klomp vlees, die zich maar moeilijk als rug laat bekijken. De spleet, het zwarte gat dat ontstaat door het bij elkaar brengen van de schouderbladen, lijkt het lichaam binnenstebuiten te draaien. Het inwendige breekt naar buiten, waardoor niet alleen de letterlijk verborgen binnenkant van het lichaam zich toont, maar ook het verborgen geweld van de perceptuele transformatie. Het is een lichaam dat op violente manier zijn vleselijkheid toont. Tegelijkertijd is het gewoon een rug, onder TL-verlichting, die beetje bij beetje aan de herkenbaarheid ontsnapt.

4. 'Wat mij bijzonder boeit zijn de representaties van de martelaren, het lichaam in zijn eindigheid. Het is het lichaam zelf dat zijn conditie toont. Dat lijdt aan het exterieure. Het is waar de interieure conditie en het buiten elkaar kruisen, op het huidoppervlak, dat het lijden is gelocaliseerd. Het is een iconografie die mij zeer aanspreekt. Je ziet dat bijvoorbeeld bij de Christus-afbeeldingen van Caravaggio. Het zijn lichamen die licht geven, lichamen met extreme fysieke plooiën. Op de afbeelding van de ongelovige Thomas zie je hoe Christus de hand van Thomas in zijn wonde duwt. In dit detail toont zich bijna een

puur lichamelijke opheffing van de oppositie tussen interieur en exterieur.

De plooiën en de textuur van het barokke lichaam. De rug in clair-obscur. De martelaren plaatsen ons voor de temporaliteit, de eindigheid van ons lichaam. Met vreselijke beelden als een doorspiede torso. Het zijn beelden die getuigen van de conditie van ons mens-zijn, van een lichaam dat constant wordt belaagd. Mijn werk stelt dan ook een ethische vraag. Ik zoek naar een fragmentarische of momentane bewustwording, ik wil de productielogica ondervragen. Mijn vraag is, wanneer het kijken gedwongen wordt tot een actie, zelfs al is het een weigering. Het is een eis tot interactiviteit. Niet vanuit de technologie, maar wel vanuit het cognitief, het perceptueel vermogen van de kijker. Ethiek draait om het handelen in de wereld, om de relatie tot de ander. Mijn werk zou er niet zijn als die relatie afwezig was.²

5. *Dès que, (...), l'analogie (..) est établie, les deux images entremêlent leurs contenus en se superposant, (...); et il en résulte un amalgame ambigu de 'perception pure' et de 'représentation pure', au contour irisant par le léger décalage de deux contenus voulus convergents mais opposés. Le choc de la confusion qui s'y mêle, certain 'vertige', paraît être le symptôme et le critère de l'efficacité intérieure, de la probabilité de cette solution, (..)²*

6. 'Wat is het grondfenomeen van identificatie? Hoe werkt dat proces? Wat mij interesseert is de bewustmaking van je eigen relatie als kijker tot een beeld. De aard of de materi-

back/facing west (werktitel) ALEXIS DESTOOP, SINGLE-CHANNEL VIDEO, 2003

